

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.643 van 5 september 2008
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 augustus 2007 het Rijk binnen en diende op 30 augustus 2007 een asielaanvraag in. Op 28 maart 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 19 februari 1991 (12 Yakatit 1983 Ethiopische Kalender, hierna EK) te Addis Abeba. Uw vader maakte deel uit van het Ethiopische leger. Hij was luitenant. Op 19 januari 2007 (11 Ter 1999 EK) viel de politie jullie huis binnen. Uw vader werd meegenomen naar buiten. De agenten zeiden u dat ze uw vader wilden verhoren. Toen u hen vroeg uw vader niet mee te nemen werd u geslagen en dwongen ze u terug naar binnen te gaan. Twee dagen later kwam de politie 's nachts een huiszoeking doen. Ze namen de laptop van*

uw vader en foto's en documenten mee. Toen u vroeg waarom ze dit alles meenamen werd u geslagen en zeiden ze u te zwijgen. Twee maanden later viel de politie opnieuw uw huis binnen. U werd bedreigd. De agenten vroegen u waar het radiomateriaal stond waarmee uw vader met het 'OLF' (u wist niet waarvoor deze afkorting stond) communiceerde. U zei van niets te weten. Hierop werd u naar een andere kamer gesleurd waar u verkracht werd. U raakte bewusteloos. Toen u terug wakker werd waren de agenten weg. Zes maanden later kwam de politie nogmaals naar uw huis. Ze zochten uw vader en zeiden dat hij verdwenen was. Ze doorzochten het huis en zeiden dat uw vader ontsnapt was. U werd wederom verkracht. Op 27 augustus 2007 (21 Nahase 1999 EK) ontving u via een buurmeisje een brief van uw vader. In de brief stond dat u wat kledij moest inpakken en dat u een zekere Zakri moest volgen. Hij zou u naar Nederland brengen. Op 28 augustus 2007 (22 Nahase 1999 EK) verliet u samen met Zakri het land. Op 30 augustus 2007 (24 Nahase 1999 EK) kwam u in België aan waar u nog diezelfde dag een asielprocedure startte bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoekster roept de volgende middelen in: *"Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 62 ev van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout."*
3. Verzoekster *"kan niet akkoord gaan met de motivering van de beslissing die door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen genomen is"* en voert aan *"Dat overeenkomstig de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met redenen zijn omkleed. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is - quod non."*
1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht."

4. Het verzoekschrift werkt de ingeroepen schending “*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting*” niet uit. De Raad kan slechts vaststellen dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.
1. Wat betreft de rechten van verdediging stipt verweerder terecht aan: “*De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 167.415 van 2 februari 2007; R.v.St., nr. 98.827 van 12 september 2001). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.*”
5. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutive werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Identiteit en reisweg.

6. Verzoekster staaft haar voorgehouden identiteit niet door middel van originele identiteitsdocumenten met foto maar legt enkel een “schoolbadge” neer van de “Menelik II Preparatory General High-School”.

1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas. Verzoekster heeft familie in Ethiopië en een zus in Doubaï en verklaart niet waarom ze geen hulp vroeg aan haar familie. Het ontbreken van identiteitsdocumenten kan haar dan ook worden aangewreven.
2. Verzoekster verklaart per vliegtuig met behulp van een smokkelaar naar Europa te zijn gereisd maar toont dit evenmin aan. Verzoekster legt geen reisdocumenten neer hoewel ze op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Aangezien verzoekster een gewone lijnvlucht tot in Amsterdam heeft genomen en geen problemen had bij haar binnenkomst in de Schengenzone is haar bewering illegaal gereisd te hebben ongeloofwaardig.

Nopens de status van vluchteling.

7. De Commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters voorgehouden asielrelaas en motiveert dat haar verklaringen vaag en incoherent zijn. Verzoekster kan niet overtuigen zowel wat betreft de vervolging van haar vader als wat betreft haar eigen vervolging.
  1. Verzoeksters verklaringen zijn vaag en behept met tal van onwetendheden over de vermeende vervolging van uw vader en haarzelf. Het verzoekschrift biedt geen aannemelijke verklaring voor de onwetendheden, en beperkt zich tot het formuleren van een aantal hypotheses - *“De ontsnapping van de vader uit de gevangenis wijst wellicht op etnische (stamverbonden) hulp cf mits betaling (matiabisch)”* wat aantoonst dat verzoekster nog steeds op verschillende vlakken onwetend is.
  2. Verzoekster meent dat het *“logisch”* is dat ze *“niet veel weet over de (geheime) activiteiten van haar vader”*. *“Wil het geheim blijven dat moet betrokkene het ook geheim houden. Het is ook zeer gevaarlijk voor iemand met geheime activiteiten om zijn kinderen daarvan op de hoogte te brengen. Kinderen kunnen geen absolute geheimhouding garanderen én de noodzaak van geheimhouding kan een claim leggen op hun ontwikkeling en karakter en leiden tot onnodige schuldgevoelens. Dat was ook zo in het verzet in België tijdens de tweede wereldoorlog de meeste kinderen (e[n] soms zelfs de echtgenote) wisten niet dat hun vader c.q. man, actief was in het verzet. Vaak hebben mensen die actief zijn in het verzet schuilnamen om zo te beletten dat bij foltering de namen bekend gemaakt worden. Daarom is het ook logisch dat verzoeker de namen van de leiders, plaatsen van kampen en info over de interne zaken van het OLF niet kent. Welk kind van 14 à 15 jaar kent dat wel van de geheime organisatie waar zijn/haar vader actief is? Bovendien was zij geen lid van of actief in het OLF. Het was haar vader. Maar hier vraagt niet haar vader maar verzoeker asiel omdat het voor haar te gevaarlijk geworden was (zie punt 11), omdat zij door de politie verkracht werd (en dat bleef duren) en omdat ze totaal alleen stond.”*. En verder: *“Namen van aangehouden en zijn natuurlijk niet officieel bekend. De Gestapo publiceerde ook geen perscommuniqué om de aanhoudingen te melden. Het niet kunnen ‘bewijzen’ van de arrestatie, kan moeilijk ingeroepen worden als bewijs*

dat er geen aanhouding is geweest.” (zie verzoekschrift en nota neergelegd door haar voogd ter terechtzitting)

1. Dat de leefwereld van een jong meisje beperkt is (zie verzoekschrift en notities neergelegd ter terechtzitting door haar voogd) kan geen quasi absolute onwetendheid toedekken. Verzoekster moet minstens aannemelijk maken dat de voorgehouden feiten plausibel zijn. Verzoekster is jong, niet politiek actief en de dochter van twee personen die in het Ethiopische leger zaten. Ze verklaart dat haar vader opkomt voor de etnische erkenning van de Oromo, doch dit blijkt niet uit haar verklaringen en kennis. Verzoekster toont geen bekendheid aan met het OLF en kan deze organisatie zelfs niet summier toelichten. Ze weet niet waarvoor de afkorting staat, noch legt ze in het algemeen verklaringen af die er op zouden kunnen wijzen dat haar familie bijzondere interesse had voor de Oromo-kwestie. Ze spreekt evenmin de Oromo taal wat, voor zover haar vader etnische erkenning nastreefde, minstens kan verbazen. Verzoekster legt geen verklaringen af die haar etnische afkomst aan haar vaders kant kunnen ondersteunen, noch de politieke bewogenheid van haar vader aannemelijk maken te meer dat hij in het Ethiopische beroepsleger bleef dat de Oromo bekampt en er carrière kon maken (zie Ethiopia, Country of Origin Information Report 11 april 2007). Ten slotte kan er op gewezen worden dat de Oromo, zoals ook uit de informatie blijkt toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, gediscrimineerd worden en verzoekster minstens had moeten horen over de wijzen waarop de Oromo behandeld worden. Dat verzoeker een beperkte IQ heeft kan –los van de waarde van (cultureel gebonden) intelligentietesten- niet beletten dat verzoekster over haar dagelijkse leven moet kunnen vertellen. Verzoekster maakt geheel niet aannemelijk dat haar vader een bijzondere aandacht had voor de Oromo cultuur en politiek.
2. Ten slotte kan worden toegevoegd dat verzoeksters verklaringen inzake haar persoonlijke vervolging evenmin kunnen overtuigen. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekster niet kan toelichten waarom ze vervolgd zou worden. Verzoekster is geheel onwetend over de politieke en sociale situatie in Ethiopië wat –voor zover nuttig- eveneens door de Ethiopische autoriteiten kon vastgesteld worden. Het dient daarenboven benadrukt te worden dat verzoekster alhoewel minderjarig, bijna zeventien jaar was toen ze haar land verliet en aldus geen kind meer maar een jong volwassene van wie redelijkerwijze zinvolle verklaringen kunnen verwacht worden, minstens over haar eigen ervaringen. Verzoeksters beperkte intelligentie kan niet beletten dat ze over de feiten die ze zelf heeft ervaren coherent kan zijn in het bijzonder over de mishandeling/verkrachting. Verzoeksters verklaringen over deze voorgehouden gebeurtenissen hadden minstens moeten overtuigen zodat ze aannemelijk maakte dat ze deze ingrijpende feiten effectief heeft meegemaakt. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor de incoherenties in haar verklaringen zodat de conclusie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeind blijft.
8. Wat de brief van haar vader betreft stelt de bestreden beslissing terecht dat *“dergelijke documenten enkel als bewijs worden weerhouden indien ze coherente verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is”* en *“dat de oorsprong en de authenticiteit van dit document onmogelijk nagegaan kunnen worden.”*
1. Verzoekster stelt dienaangaande: *“De brief van de vader - die authentiek is (zie de conforme twee handtekeningen) - is duidelijk: ik loop gevaar (en dus verdwijn ik) - jij loopt gevaar - je moet ook vluchten. De twee handtekeningen waarborgen de echtheid*

(tweemaal exact dezelfde vervalsing brengen is heel moeilijk. De gelijkenis tussen beide handtekeningen dient nagegaan te worden afwijzen omwille van twijfel is niet correct te noemen.)

2. Dat twee conforme handtekeningen de authenticiteit van de brief zouden waarborgen is geen ernstig argument, daar geenszins vaststaat dat de handtekening van haar vader uitgaat. De Raad wenst ook op te merken dat dergelijke privé correspondentie hoe dan ook omwille van het mogelijk gesolliciteerd karakter niet als objectief bewijs kan worden weerhouden. Het verzoekschrift wijst op meer privé-correspondentie, met name privé mails van verzoeksters voogd, die derhalve om dezelfde reden de motieven van de bestreden beslissing niet kunnen vitiëren.

9. Het verzoekschrift bespreekt de Ethiopische geschiedenis en de algemene situatie in Ethiopië, er wordt gewezen op etnische spanningen en het dictatoriaal karakter van het regime, over de OLF beweging, de Oromo die strijden tegen de centrale regering, militairen met sympathie voor het OLF, etc. Het verzoekschrift stelt dat *“Alle informatie (algemeen: landen situatie - specifiek : etnische oromo situatie en opstand – leger: sympathieën van officieren voor o.a. oromo acties en aanhoudingen van officieren) laten toe te concluderen dat het verhaal van verzoeker [lees: verzoekster] en haar vader heel aannemelijk is en wellicht volledig waarheidsgetrouw is”* en *“ER IS DUS EEN OBJECTIEF ELEMENT VAN VREES DAT TEVENS SUBJECTIEF IS”*.

1. De Raad betwist de etnische spanningen in Ethiopië niet. Ze stelt dat verzoekster hiermee niet bekend is en aldus niet aantoonbaar hiervan het slachtoffer geweest te zijn. Het dient te worden vastgesteld dat algemene verwijzingen naar de situatie in het land van herkomst en landenrapporten dienaangaande, alsook verwijzingen naar algemene rechtsleer niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004) en de middelen nauwgezet worden uitgewerkt. Dit is niet het geval. De overige middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

11. Verzoekster stipt aan dat ze *“geen bescherming kan genieten losstaande van de bepalingen van de Conventie van Geneve. Dit werd niet nagegaan in de asielprocedure. Men motiveert niet op afdoende wijze waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing. Dat elke instantie inzake asiel-subsidiaire bescherming ook de “protection subsidiaire subsidiaire” dient te controleren (cfr. het discours van Prof. Dr. Carlier in dit verband).”*

1. Verzoekster verwijt de Belgische asielinstanties haar verzoek om subsidiaire bescherming onvoldoende te hebben onderzocht maar brengt zelf geen nuttige elementen aan die een toekenning van subsidiaire beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen. In zoverre verzoekster zich derhalve beroept op dezelfde ongeloofwaardig bevonden feiten als voor de asielaanvraag maakt zij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk. Verzoekster toont niet aan

vervolgd te zijn. Ze toont evenmin aan waarom ze desgevallend, geen beroep kan doen op haar familie.

12. Verzoekster roept een schending in van artikel 2 en 3 EVRM. Verzoekster stipt aan *“dat artikel 3 EVRM één van de grondbeginselen van de democratische samenlevingen huldigt, door de foltering of de onmenselijke en vernederende straffen of behandelingen in absolute termen te verbieden. Het is niet anders wanneer voornoemd artikel 3 van toepassing is inzake uitzetting. Dat zelfs de intriges van de persoon in kwestie hoe onaanvaardbaar en gevaarlijk ze ook mogen zijn, kunnen niet in aanmerking worden genomen. De bescherming die door voornoemd artikel 3 wordt verzekerd is dus ruimer dan die voorzien in artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen De uitzetting zou bijgevolg artikel 3 E.V.R.M schenden zolang hij een ernstig risico loopt op folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen (Hof Mensenrechten, 17 december 1996, (Ahmed/Oostenrijk), Rev.Dr. étr, 1997, 88). De vrees die verzoekende partij heeft wordt bevestigd in mensenrechtenrapporten. Het is derhalve onverantwoord dat mijn verzoekende partij, ook gelet op zijn onberispelijk verblijf (geen misdrijven begaan noch ernstige, noch een misdrijf tegen de vrede, noch deze bepaald in art. 55/4 c Vw) in België naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren, waar hij gediscrimineerd en bedreigd wordt.”*

1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet erop gewezen dat de Raad in onderhavige procedure over een gebonden bevoegdheid beschikt en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 dient te worden vastgesteld dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

13. De overige middelen en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

K. DECLERCK.